

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

7230 *Reial decret llei 11/2017, de 23 de juny, de mesures urgents en matèria financera.*

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

Aquest Reial decret llei regula una sèrie de mesures de caràcter urgent en relació amb el sector financer, amb la finalitat de permetre que determinades entitats de crèdit adoptin polítiques i estratègies per millorar la seva resistència als riscos que poden sorgir en l'exercici de la seva activitat, així com facilitar el compliment dels requisits que estableix la nova regulació financera i adequar-la als estàndards internacionals i europeus.

Es procedeix, d'una banda, a incorporar expressament al règim jurídic de les cooperatives de crèdit la possibilitat d'integrar-se en sistemes institucionals de protecció que preveu la normativa europea, i s'adopta una sèrie de mesures destinades a facilitar-ne la constitució i potenciar-ne el funcionament eficaç, i, d'altra banda, a introduir, seguint els estàndards internacionals, una especialitat en el règim concursal de les entitats de crèdit i empreses de serveis d'inversió, com és la distinció, dins de la categoria dels crèdits ordinaris, entre crèdits preferents i crèdits no preferents.

Amb aquesta finalitat, aquesta norma modifica la Llei 13/1989, de 26 de maig, de cooperatives de crèdit, el Reial decret llei 16/2011, de 14 d'octubre, pel qual es crea el Fons de Garantia de Dipòsits d'Entitats de Crèdit, la Llei 11/2015, de 18 de juny, de recuperació i resolució d'entitats de crèdit i empreses de serveis d'inversió, i el text refós de la Llei del mercat de valors, aprovat pel Reial decret legislatiu 4/2015, de 23 d'octubre.

II

El sector de cooperatives de crèdit ha aconseguit afrontar la crisi financera soferta recentment a causa principalment del seu model de negoci senzill i del seu enfocament de mitjà i llarg termini. Tanmateix, com reconeix el Banc d'Espanya en l'Informe d'estabilitat financera recent, persisteixen riscos que afecten el sector financer, derivats de l'entorn de baixos tipus d'interès, del decreixent però encara elevat nombre d'actius improductius (fonamentalment dubtosos i adjudicats) i de l'increment dels costos legals. Les cooperatives de crèdit, a l'hora d'enfrontar-se a aquests i altres reptes, poden tenir més dificultats que un altre tipus d'entitats per captar recursos en els mercats, atesa la seva mida petita i les característiques del model cooperatiu que introdueix restriccions a determinades operacions com la venda de la mateixa entitat. De fet, experiències recents posen de manifest la necessitat de potenciar els instruments que permetin l'adopció de solucions que no exigeixin la intervenció dels poders públics i que evitin que les entitats arribin a una situació irreversible que obligui a la seva resolució o liquidació concursal, amb les conseqüències que això pot comportar en termes de menys competència, inclusió financera i impacte en l'activitat econòmica en el medi local. Això es deriva de la importància de les cooperatives de crèdit en entorns rurals, les seves quotes destacades de mercat en l'àmbit provincial i el seu marcat arrelament local, que en determinen la rellevància per al finançament d'agents econòmics de menys mida del sector agrari, industrial i professional, com ara pimes, autònoms o emprenedors, que, a vegades, presenten més dificultats a l'hora de captar finançament.

És, doncs, necessari i urgent dotar les cooperatives de crèdit, amb la màxima celeritat possible, d'instruments que, tenint en compte experiències recents, els permetin abordar les situacions de dificultat a les quals s'hagin d'enfrontar amb agilitat i a través de mesures eficaces.

A aquests efectes, el Reial decret llei introdueix un nou article 10 bis a la Llei 13/1989, de 26 de maig, de cooperatives de crèdit, de conformitat amb el qual es permet que aquest tipus d'entitats de crèdit es puguin integrar en dos tipus diferents de sistemes institucionals de protecció: en primer lloc, els sistemes institucionals de protecció reforçats o de mutualització plena, que regula la disposició addicional 5a de la Llei 10/2014, de 26 de juny, d'ordenació, supervisió i solvència d'entitats de crèdit, i, en segon lloc, els anomenats sistemes institucionals de protecció normatius, que regula l'art. 113.7 del Reglament UE 575/2013, del Parlament Europeu i del Consell, de 26 de juny de 2013, sobre els requisits prudencials de les entitats de crèdit i les empreses d'inversió, i pel qual es modifica el Reglament UE 648/2012.

Adicionalment, i amb l'objectiu d'adaptar el règim de les cooperatives de crèdit al funcionament d'aquests sistemes institucionals de protecció, la norma modifica una sèrie d'articles de la Llei de cooperatives de crèdit esmentada, en els termes i amb els objectius que es detallen a continuació.

En primer lloc, es permet que les operacions dutes a terme per una cooperativa amb les altres entitats integrants del sistema institucional de protecció del qual forma part no computin als efectes del límit del 50% dels recursos totals que preveu l'article 4.2 de la Llei de cooperatives de crèdit per a les operacions actives amb tercers.

En segon lloc, s'especifica que els límits a la participació en el capital de les cooperatives de crèdit no són aplicables quan qui participi sigui el fons de garantia privat constituït en el marc del sistema institucional de protecció dels que preveu l'article 113.7 del Reglament UE 575/2013 del qual la cooperativa formi part. No obstant això, en aquests casos s'introdueix l'obligació de presentar al Banc d'Espanya, per a la seva aprovació, un pla d'actuació que ha d'incloure mesures adequades per permetre la desinversió del fons en condicions adequades per a totes les entitats integrants del sistema institucional de protecció. Tampoc no s'han d'aplicar els límits esmentats en cas de mesures adoptades en el marc de la Llei 11/2015, de 18 de juny, de recuperació i resolució d'entitats de crèdit i empreses de serveis d'inversió.

Davant les restriccions existents en la normativa vigent, aquestes dues previsions permeten a partir d'ara que les entitats integrants d'un sistema institucional de protecció, davant situacions de risc, puguin fer un ús eficaç del fons de garantia privat esmentat per adoptar amb rapidesa i amb més efectivitat mesures que permetin assistir una de les seves entitats participants en dificultats amb caràcter previ a qualsevol actuació de resolució o liquidació i fins i tot amb més eficàcia del que fins ara permeten les solucions privades.

D'altra banda, i per afavorir la constitució dels sistemes institucionals de protecció en l'àmbit de les cooperatives de crèdit i garantir un tractament adequat d'aquests, es considera necessari fer adaptacions addicionals en matèria de requeriment mínim de fons propis i passius admissibles i de determinació de les aportacions al Fons de Garantia de Dipòsits en línia amb les opcions que preveuen tant la Directiva 2014/59/UE, del Parlament Europeu i del Consell, de 15 de maig de 2014, per la qual s'estableix un marc per a la reestructuració i la resolució d'entitats de crèdit i empreses de serveis d'inversió, com la Directiva 2014/49/UE, del Parlament Europeu i del Consell, de 16 d'abril de 2014, relativa als sistemes de garantia de dipòsits.

Així, es modifica la Llei 11/2015, de 18 de juny, de recuperació i resolució d'entitats de crèdit i empreses de serveis d'inversió, amb la finalitat que la pertinença d'una entitat a un sistema institucional de protecció es pugui tenir en compte als efectes de determinar-ne el perfil de risc per establir el requeriment mínim de fons propis i passius admissibles, tant si el sistema institucional de protecció és dels que preveu la disposició addicional 5a de la Llei 10/2014, de 26 de juny, d'ordenació, supervisió i solvència d'entitats de crèdit, com dels de l'article 113.7 del Reglament UE 575/2013.

Es modifica així mateix el Reial decret llei 16/2011, de 14 d'octubre, pel qual es crea el Fons de Garantia de Dipòsits d'Entitats de Crèdit, amb la finalitat d'adaptar les aportacions al Fons de Garantia de Dipòsits a la constitució d'un sistema institucional de protecció, sigui aquest dels de la disposició addicional 5a de la Llei 10/2014, de 26 de juny, d'ordenació, supervisió i solvència d'entitats de crèdit, o dels de l'article 113.7 del

Reglament UE 575/2013. Si es tracta de sistemes institucionals de protecció, se n'ha de tenir en compte la influència en el perfil de risc de les entitats. Si es tracta de sistemes institucionals de protecció de la disposició addicional 5a de la Llei 10/2014, de 26 de juny, es reconeix que les entitats centrals i les entitats de crèdit integrants dels sistemes esmentats han d'estar subjectes globalment a la ponderació per risc determinada als efectes del càlcul de les contribucions al Fons de Garantia de Dipòsits, per a l'entitat central i les integrants de manera consolidada. Addicionalment, s'habilita el Banc d'Espanya per desenvolupar la metodologia necessària per determinar les aportacions basades en el perfil de risc, abans del 30 de setembre de 2017, i es concreta així el que disposa la norma de rang legal.

III

La Llei 11/2015, de 18 de juny, de recuperació i resolució d'entitats de crèdit i empreses de serveis d'inversió, exigeix que aquest tipus d'entitats disposin d'un nombre de passius que puguin absorbir pèrdues en cas que s'iniciï un procés de resolució, el que es coneix com el requisit mínim de fons propis i passius admissibles (per la sigla en anglès, MREL). D'aquesta manera, s'assegura la màxima protecció dels recursos públics en cas que les entitats passin dificultats, tal com imposa la normativa de la Unió Europea.

La rellevància d'aquesta exigència se circumscriu en el fet que, en escenaris tan extrems com la resolució d'una entitat de crèdit o empresa de serveis d'inversió, aquesta disposi d'un nombre de passius que li permetin absorbir pèrdues. D'aquesta manera, s'assegura que els instruments de resolució es puguin aplicar amb la màxima eficàcia a la vegada que s'incrementa la màxima protecció dels recursos públics en cas que les entitats arribin a aquesta situació.

La Llei 11/2015, de 18 de juny, de recuperació i resolució d'entitats de crèdit i empreses de serveis d'inversió, va transposar la Directiva 2014/59/UE, del Parlament Europeu i del Consell, de 15 de maig de 2014, per la qual s'estableix un marc per a la reestructuració i la resolució d'entitats de crèdit i empreses de serveis d'inversió, que està actualment en procés de modificació per a la seva adequació als estàndards internacionals que fixa el Consell d'Estabilitat Financera i que apliquen nombrosos països. De conformitat amb aquests estàndards, per garantir que els passius computables als efectes del requisit mínim no originin cap dubte a l'autoritat de resolució sobre la seva capacitat d'absorbir pèrdues, és necessari que el passiu en qüestió no tingui un ordre de prelació igual a altres passius respecte als quals hi ha dubtes *a priori* sobre la seva capacitat d'absorció de pèrdues.

Amb aquesta finalitat, la Comissió Europea va aprovar el 23 de novembre de 2016 la proposta de Directiva del Parlament Europeu i del Consell per la qual es modifica la Directiva 2014/59/UE, del Parlament Europeu i del Consell, pel que fa a l'ordre de prioritat dels instruments de deute no garantit en cas d'insolvència. En aquesta s'estableix un règim harmonitzat que permet el còmput als efectes del requisit mínim de fons propis i passius admissibles de determinats instruments de deute que compleixin certes propietats, la més important de les quals és que no tingui un ordre de prelació igual a altres passius molt menys capaços d'absorbir pèrdues. La proposta de la Comissió obeeix per tant a la necessitat d'incorporar al dret de la Unió la norma de capacitat total d'absorció de pèrdues (TLAC) publicada en el marc del Consell d'Estabilitat Financera de 9 de novembre de 2016 i adoptada una setmana més tard a la Cimera del G-20 a Turquia.

En la modificació de la disposició addicional catorzena de la Llei 11/2015, de 18 de juny, de recuperació i resolució d'entitats de crèdit i empreses de serveis d'inversió, s'han tingut en compte totes aquestes iniciatives. D'aquesta manera, el seu contingut acull l'estàndard internacional i l'incorpora al dret intern, com ja han fet els països del nostre entorn amb la finalitat de complir de la manera més efectiva possible els requisits que estableix la ja de per si exigent normativa de resolució.

Addicionalment, s'estableix una nova classificació de crèdits ordinaris en els supòsits de liquidació concursal de les entitats de crèdit i les empreses de serveis d'inversió afectades per la Llei 11/2015, de 18 de juny, de recuperació i resolució d'entitats de crèdit

i empreses de serveis d'inversió. Dins dels crèdits ordinaris es distingeixen els crèdits ordinaris preferents i els no preferents, i els no preferents tenen menys prelació que els preferents. Un crèdit ordinari només es pot considerar no preferent si reuneix tots els requisits que preveu aquesta norma, que tracten d'assegurar que el passiu absorbeixi pèrdues amb facilitat si s'acorda la resolució de l'entitat.

Mitjançant aquesta modificació de la legislació de resolució, s'eleva els crèdits ordinaris no preferents a categoria legal, en línia amb el que han fet altres estats membres, amb els estàndards reguladors internacionals i amb les propostes que actualment s'estan fent a escala de la Unió Europea.

En particular, es fa ús d'una opció que permet la proposta de Directiva del Parlament i del Consell per la qual es modifica la Directiva 2014/59/UE, del Parlament Europeu i del Consell, que permet, pel que fa a l'ordre de prioritat dels instruments de deute no garantit en cas d'insolvència, la incorporació anticipada de l'estàndard internacional, tal com es desprèn dels apartats 4 i 5 de l'article 108 del text aprovat pel Consell de la Unió Europea i remès al Parlament Europeu.

De manera complementària a la distinció introduïda entre crèdits ordinaris preferents i no preferents, es modifica el text refós de la Llei del mercat de valors, aprovat pel Reial decret legislatiu 4/2015, de 23 d'octubre, de manera que no es consideren productes no complexos els instruments financers de deute emesos per entitats de crèdit o entitats de serveis d'inversió que al seu torn siguin admissibles per a la recapitalització interna en un context de resolució. D'aquesta manera, s'està atorgant més protecció a l'inversor de conformitat amb el nou marc normatiu de resolució creat a escala europea.

IV

Aquest Reial decret llei consta de quatre articles que modifiquen, en els termes que es descriuen en els expositius precedents, la Llei 13/1989, de 26 de maig, de cooperatives de crèdit, el Reial decret llei 16/2011, de 14 d'octubre, pel qual es crea el Fons de Garantia de Dipòsits d'Entitats de Crèdit, la Llei 11/2015, de 18 de juny, de recuperació i resolució d'entitats de crèdit i empreses de serveis d'inversió, i el text refós de la Llei del mercat de valors, aprovat pel Reial decret legislatiu 4/2015, de 23 d'octubre.

La part final està integrada per una disposició derogatòria única i tres disposicions finals que regulen, respectivament, l'habilitació per al desplegament reglamentari de la norma, els títols competencials en virtut dels quals s'adopta el Reial decret llei, i l'entrada en vigor, que té lloc l'endemà de la seva publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

V

Les notes de necessitat extraordinària i urgent que han d'acompanyar l'aprovació d'un reial decret llei concorren tant en les modificacions normatives efectuades per portar a terme la introducció dels sistemes institucionals de protecció en el règim de les cooperatives de crèdit com en la modificació de la disposició addicional catorzena de la Llei 11/2015, de 18 de juny, de recuperació i resolució d'entitats de crèdit i empreses de serveis d'inversió.

Pel que fa a les cooperatives de crèdit, en vista dels riscos que afronta el sistema financer i el seu impacte en experiències recents, és urgent i necessari dotar aquestes entitats d'instruments que en facilitin evitar la resolució o liquidació, amb les conseqüències que això té sobre la competència, la inclusió financera i l'activitat econòmica local. Aquests instruments requereixen per a la seva posada en funcionament l'adopció d'una sèrie de mesures i actuacions de manera que, com més aviat es puguin iniciar, per a la qual cosa és indispensable l'aprovació d'aquest Reial decret llei, abans estaran disponibles per a les entitats.

Pel que fa a la introducció de la distinció entre crèdits ordinaris preferents i no preferents, com ja s'ha assenyalat, les entitats de crèdit i empreses de serveis d'inversió estan obligades per la normativa europea i nacional a incorporar en els seus balanços un nombre elevat de passius que reuneixin determinades característiques que afavoreixin l'absorció de pèrdues

en el cas de la resolució d'una entitat. Disposar d'aquests passius és una obligació ja en vigor, que s'ha de reforçar amb els canvis normatius que s'estan empenent actualment en l'àmbit de la Unió Europea per adequar-se als estàndards internacionals.

A més, amb caràcter addicional al requeriment mínim de fons propis i passius admissibles a escala de la Unió Europea (l'MREL esmentat), les entitats globalment sistèmiques estan obligades a complir la norma de capacitat total d'absorció de pèrdues (TLAC) publicada en el marc del Consell d'Estabilitat Financera de 9 de novembre de 2015 i adoptada una setmana més tard en la Cimera del G-20 a Turquia. Precisament amb la finalitat d'adaptar la Directiva 2014/59/UE a aquests nous estàndards internacionals, la Comissió Europea va aprovar el 23 de novembre de 2016 una proposta de Directiva que modifica la Directiva 2014/59/UE pel que fa a l'ordre de prioritats dels instruments de deute no garantit en cas d'insolvència.

Com a conseqüència dels requeriments descrits, les entitats han de fer front, en els pròxims mesos, a importants exigències de passius elegibles per absorbir pèrdues, que han de col·locar en els mercats. El mercat del deute sènior no preferent té, com tots els mercats, una capacitat limitada d'absorbir operacions. A més, els tipus que exigeix la col·locació d'aquestes emissions varien, especialment en relació amb una classe d'instrument financer de creació recent. Per això, les entitats han d'esglaonar les seves emissions de manera que el mercat les pugui absorbir progressivament i a preus raonables.

En vista de les exigències que els estàndards europeus i internacionals imposen, l'esforç que el seu compliment pot comportar a les entitats obligades i el fet que el mercat no té capacitat per absorbir indiscriminadament les emissions necessàries, gairebé la totalitat dels països del nostre entorn i amb un sector financer comparable a l'espanyol (França, Alemanya, Itàlia) ja han adoptat, en un període breu de temps, previsions de naturalesa similar, amb l'efecte positiu que des del punt de vista de la competència implica per a les seves entitats de crèdit i per dotar la normativa de resolució d'una efectivitat encara més gran. De fet, tal com s'esmentava anteriorment, i per les raons exposades fins ara, la proposta de la Comissió Europea de Directiva relativa a l'ordre de prioritats dels instruments de deute en cas d'insolvència preveu la possibilitat d'aprovar, abans que conclougui la tramitació de la proposta de Directiva, règims nacionals de deute sènior no preferent, sempre que aquests signifiquin acomodar la legislació nacional als estàndards europeus que, al seu torn, recullen els estàndards internacionals del Consell d'Estabilitat Financera.

Tanmateix, Espanya no preveu expressament l'existència de la figura del crèdit ordinari no preferent, ni s'ha aplicat, excepte en casos de subordinació contractual inspirats pel principi d'autonomia de la voluntat, una clàusula generalitzada de subordinació al deute sènior que doni seguretat jurídica i permeti l'estandardització de les condicions d'aquest tipus de crèdits. Aquesta circumstància situa les entitats espanyoles en una greu situació de desavantatge a l'hora de dissenyar el seu balanç per complir el mínim de passius exigibles.

Les entitats dels països del nostre entorn ja estan col·locant emissions d'aquest tipus al mercat, per la qual cosa esperar fins a l'aprovació definitiva de la normativa de la Unió Europea pot ser complex, i a un cost sensiblement superior, perquè les entitats de crèdit espanyoles compleixin l'obligació d'incloure aquest tipus de passius en els seus balanços.

Això és especialment rellevant tenint en compte que l'alternativa per a les entitats davant les dificultats per assolir un volum mínim de passius elegibles, en la mesura que el requisit es calcula en termes d'actius ponderats per risc, és reduir-ne el balanç per la via fonamentalment de la reducció del crèdit concedit, amb els efectes negatius consegüents sobre l'economia real i l'ocupació.

En aquesta situació, és necessari dotar al més aviat possible d'un marc jurídic la captació dels passius per complir les noves obligacions legals en un escenari en el qual les entitats tenen obligacions precises sobre això i en el qual les conseqüències de no complir aquests requeriments tenen un impacte considerable i poden ser especialment greus.

Les normes que en aquest Reial decret llei es modifiquen s'emparen en els títols competencials que figuren en les normes objecte de modificació.

En les mesures que s'adopten en aquest Reial decret llei concorren les circumstàncies d'extraordinària i urgent necessitat que exigeix l'article 86 de la Constitució espanyola com a pressupòsit habilitador per recórrer a aquesta figura normativa.

L'adopció d'aquest Reial decret llei respon als principis de bona regulació. Des del punt de vista dels principis de necessitat i eficàcia, es persegueix permetre que determinades entitats de crèdit adoptin polítiques i estratègies per millorar la seva resistència als riscos que poden sorgir en l'exercici de la seva activitat, així com facilitar el compliment dels requisits que estableix la nova regulació financera que s'està implantant en l'àmbit internacional i europeu. Quant al principi de proporcionalitat, es tracta de la regulació mínima imprescindible per promoure que les cooperatives de crèdit disposin de mecanismes de cooperació formal i amb compromisos fermes que permetin abordar les dificultats dels seus membres; de la mateixa manera, en el cas del deute sènior no preferent, es tracta d'una regulació imprescindible perquè les entitats espanyoles s'enfrontin en peu d'igualtat amb els seus competidors directes a les noves exigències internacionals de recursos propis i passius exigibles. En ambdós casos es persegueix, a més, consolidar la seguretat jurídica dotant les entitats d'un marc normatiu per afrontar totes dues realitats. Les reformes finalment són conformes a les exigències del principi de transparència i eficiència, no solament perquè no estableixen càrregues administratives sinó perquè s'estableix un règim que permet a les entitats adoptar les seves polítiques i estratègies amb un marc clar.

En virtut d'això, en ús de l'autorització continguda a l'article 86 de la Constitució, a proposta del Ministeri d'Economia, Indústria i Competitivitat, amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 23 de juny de 2017,

DISPOSO:

Article primer. *Modificació de la Llei 13/1989, de 26 de maig, de cooperatives de crèdit.*

La Llei 13/1989, de 26 de maig, de cooperatives de crèdit, queda modificada de la manera següent:

U. L'apartat 2 de l'article quart queda redactat de la manera següent:

«2. En tot cas, el conjunt de les operacions actives amb tercers d'una cooperativa de crèdit no pot assolir el 50 per 100 dels recursos totals de l'entitat.

No es computen en el percentatge esmentat les operacions realitzades per les cooperatives de crèdit amb els socis de les cooperatives associades, les de col·locació dels excessos de tresoreria al mercat interbancari ni l'adquisició de valors i actius financers de renda fixa que es puguin adquirir per a la cobertura dels coeficients legals o per a la col·locació dels excessos de tresoreria. En el cas de les cooperatives de crèdit integrants d'un sistema institucional de protecció dels que preveu l'article desè bis d'aquesta Llei, tampoc no es computen en aquest percentatge les operacions efectuades amb l'entitat central, les altres cooperatives de crèdit i altres integrants del sistema institucional de protecció.»

Dos. S'afegeix un apartat 5 a l'article setè amb la redacció següent:

«5. Els límits que esmenta l'apartat 3 no s'han de tenir en compte en el cas de la participació per qualsevol mitjà en el capital social d'una cooperativa de crèdit per part del fons de garantia privat constituït *ex ante* en el marc d'un sistema institucional de protecció dels que preveu l'article 113.7 del Reglament (UE) 575/2013, de 26 de juny, del Parlament Europeu i del Consell, sobre els requisits prudencials de les entitats de crèdit i les empreses d'inversió, i pel qual es modifica el Reglament (UE) núm. 648/2012.

Així mateix, els límits esmentats no s'han de tenir en compte quan s'adoptin algunes de les mesures que preveu la Llei 11/2015, de 18 de juny, de recuperació i resolució d'entitats de crèdit i empreses de serveis d'inversió.

Quan el fons de garantia privat es trobi en el supòsit que descriu el paràgraf primer, ha de presentar al Banc d'Espanya, per a la seva aprovació, un pla d'actuació als efectes de garantir la viabilitat que contingui mesures concretes dirigides a permetre la desinversió del fons en la cooperativa de crèdit, en condicions adequades per a totes les entitats integrants del sistema institucional de protecció.»

Tres. S'introdueix un article desè bis amb la redacció següent:

«Article desè bis. *Sistemes institucionals de protecció.*

Les cooperatives de crèdit es poden integrar en un sistema institucional de protecció reforçat dels que preveu i regula la disposició addicional cinquena de la Llei 10/2014, de 26 de juny, d'ordenació, supervisió i solvència d'entitats de crèdit, o també poden formar part d'un sistema institucional de protecció dels que preveu l'article 113.7 del Reglament 575/2013, del Parlament Europeu i del Consell, de 26 de juny.»

Article segon. *Modificació del Reial decret llei 16/2011, de 14 d'octubre, pel qual es crea el Fons de Garantia de Dipòsits d'Entitats de Crèdit.*

S'afegeix una lletra e) a l'article 6.3 del Reial decret llei 16/2011, de 14 d'octubre, pel qual es crea el Fons de Garantia de Dipòsits d'Entitats de Crèdit, amb la redacció següent:

«e) Les entitats de crèdit que pertanyin a un sistema institucional de protecció dels que preveu l'article 113.7 del Reglament (UE) núm. 575/2013, de 26 de juny, del Parlament Europeu i del Consell, sobre els requisits prudencials de les entitats de crèdit i les empreses d'inversió, i pel qual es modifica el Reglament (UE) núm. 648/2012, que hagi constituït un fons *ex ante* que garanteixi que el sistema institucional de protecció té fons directament a la seva disposició per a mesures de suport a la liquiditat i solvència i que contribueixin a la prevenció de la resolució, poden efectuar aportacions de menys quantia al Fons de Garantia de Dipòsits.

Respecte als sistemes institucionals de protecció que esmenta la disposició addicional cinquena de la Llei 10/2014, de 26 de juny, d'ordenació, supervisió i solvència de les entitats de crèdit, les entitats centrals i les entitats de crèdit integrants dels sistemes esmentats estan subjectes globalment a la ponderació per risc determinada als efectes del càlcul de les contribucions al Fons de Garantia de Dipòsits, per a l'entitat central i les integrants de manera consolidada.»

Article tercer. *Modificació de la Llei 11/2015, de 18 de juny, de recuperació i resolució d'entitats de crèdit i empreses de serveis d'inversió.*

Es modifica la Llei 11/2015, de 18 de juny, de recuperació i resolució d'entitats de crèdit i empreses de serveis d'inversió, en els termes següents:

U. Es modifica la lletra d) a l'article 44.2 de la Llei 11/2015, de 18 de juny, de recuperació i resolució d'entitats de crèdit i empreses de serveis d'inversió, que queda redactada de la manera següent:

«d) La mida, el tipus d'empresa, el model de finançament i el perfil de risc de l'entitat. En relació amb el perfil de risc, s'ha de tenir especialment en compte la pertinença de l'entitat a un sistema institucional de protecció dels que preveu l'article 113.7 del Reglament (UE) 575/2013, de 26 de juny, que hagi constituït un fons *ex ante* que garanteixi que el sistema institucional de protecció té fons directament a

la seva disposició per a mesures de suport a la liquiditat i solvència, o a un sistema institucional de protecció dels que preveu la disposició addicional 5a de la Llei 10/2014, de 26 de juny, d'ordenació, supervisió i solvència de les entitats de crèdit.»

Dos. Es modifica la lletra e) de l'article 48.1, que queda redactada de la manera següent:

«e) L'import principal o l'import pendent dels passius admissibles, d'acord amb la prelación dels drets de crèdit que preveu la normativa concursal aplicable.»

Tres. La disposició addicional catorzena queda redactada de la manera següent:

«Disposició addicional catorzena. *Règim aplicable en cas de concurs d'una entitat.*

En cas de concurs d'una entitat de les que preveu l'article 1.2 d'aquesta Llei:

1. Són considerats crèdits amb privilegi general, amb posterioritat en l'ordre de prelación als crèdits amb privilegi general previstos a l'article 91.5 de la Llei 22/2003, de 9 de juliol:

a) els dipòsits garantits pel Fons de Garantia de Dipòsits i els drets en què s'hagi subrogat el Fons esmentat si ha fet efectiva la garantia, i

b) la part dels dipòsits de les persones físiques i de les microempreses, petites i mitjanes empreses que excedeixi el nivell garantit previst en el Reial decret llei 16/2011, de 14 d'octubre, i els dipòsits de les persones físiques i de les microempreses, petites i mitjanes empreses que serien dipòsits garantits si no estiguessin constituïts a través de sucursals situades fora de la Unió Europea d'entitats establertes a la Unió Europea.

2. Són considerats crèdits ordinaris no preferents, posteriors en l'ordre de prelación a la resta dels crèdits ordinaris previstos a l'article 89.3 de la Llei 22/2003, de 9 de juliol, concursal, els que resultin d'instruments de deute que compleixin les condicions següents:

a) que hagin estat emesos o creats amb termini de venciment efectiu igual o superior a un any;

b) que no siguin instruments financers derivats ni tinguin instruments financers derivats implícits, i

c) que els termes i les condicions i, si s'escau, el fullet relatiu a l'emissió, incloguin una clàusula en la qual s'estableixi que tenen una prelación concursal inferior davant la resta de crèdits ordinaris i que, per tant, els crèdits derivats d'aquests instruments de deute s'han de satisfer amb posterioritat als restants crèdits ordinaris.

Els crèdits ordinaris que reuneixin les condicions enumerades a les lletres anteriors tenen una prelación superior als crèdits subordinats que inclou l'article 92 de la Llei 22/2003, de 9 de juliol, i s'han de satisfer amb anterioritat a aquests.

3. Els crèdits subordinats que inclou l'article 92.2. de la Llei 22/2003, de 9 de juliol, tenen la prelación següent:

a) L'import principal del deute subordinat que no sigui capital addicional de nivell 1 o capital nivell 2.

b) L'import principal dels instruments de capital de nivell 2.

c) L'import principal dels instruments de capital addicional de nivell 1.»

Article quart. *Modificació del text refós de la Llei del mercat de valors, aprovat pel Reial decret legislatiu 4/2015, de 23 d'octubre.*

Es modifica el text refós de la Llei del mercat de valors, aprovat pel Reial decret legislatiu 4/2015, de 23 d'octubre, en els termes següents:

L'apartat 3 de l'article 217 queda redactat de la manera següent:

«3. Als efectes del que preveu aquest capítol, no es consideren instruments financers no complexos:

- a) els valors que donin dret a adquirir o a vendre altres valors negociables o que donin lloc a la seva liquidació en efectiu, determinada per referència a valors negociables, divises, tipus d'interès o rendiments, primeres matèries o altres índexs o mesures;
- b) els instruments financers que assenyalen l'article 2, apartats 2 a 8, i
- c) els instruments financers que recull l'article 2.1.c) que al seu torn siguin passius admissibles per a la recapitalització interna d'acord amb el que estableix la secció 4a del capítol VI de la Llei 11/2015, de 18 de juny, de recuperació i resolució d'entitats de crèdit i empreses de serveis d'inversió.»

Disposició derogatòria única. *Derogació normativa.*

Queden derogades totes les normes del mateix rang o inferior que s'oposin al que disposa aquest Reial decret llei o ho contradiguin.

Disposició final primera. *Habilitació per al desplegament reglamentari.*

1. El Govern pot dictar les normes reglamentàries necessàries per al desplegament del que disposa aquest Reial decret llei.

2. El Banc d'Espanya ha de desenvolupar abans del [30 de setembre de 2017] els mètodes necessaris perquè les aportacions anuals de les entitats al compartiment de garantia de dipòsits del Fons de Garantia de Dipòsits siguin proporcionals als seus perfils de riscos, incloent en els mètodes esmentats el nou factor que descriu la lletra e) de l'article 6.3 del Reial decret llei 16/2011, de 14 d'octubre, pel qual es crea el Fons de Garantia de Dipòsits d'Entitats de Crèdit.

Mentre el Banc d'Espanya no desenvolupi els mètodes esmentats, les aportacions anuals s'han de calcular de conformitat amb el que disposa, amb anterioritat a la modificació que introdueix aquest Reial decret llei, el Reial decret llei 16/2011, de 14 d'octubre, pel qual es crea el Fons de Garantia de Dipòsits d'Entitats de Crèdit.

Disposició final segona. *Títol competencial.*

Les normes que en aquest Reial decret llei es modifiquen s'emparen en els títols competencials que figuren en les normes objecte de modificació.

Disposició final tercera. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 23 de juny de 2017.

FELIPE R.

El president del Govern,
MARIANO RAJOY BREY